

mig stiller Sagen sig saaledes, og jeg troer, at der er Mange, der ere enige med mig deri, at den Skik, ja man kan vel rettere sige, den store Usik, at ombære Tavlen paa den Tid, Præsten staaer paa Prædikestolen, er hoist upassende og forstyrrende, og det har derfor virkelig undret mig, at denne Skik ikke for lang Tid siden er afføjet, og endnu mere forundredede det mig, om man nu ved denne Lov vil give et saadant Forhold ny Bestyrelse. Man hører ikke sjældent udtale det Forargelige i saaledes at blive forstyrret i sin Andagt ved en Pengeindsamling, just paa den Tid, man ønsker at være uforstyrret, og der er unægtelig Mange, som af den Grund undlade at besøge Guds Huus. Det, som er det Væsentligste for mig, er nemlig, at Loven udtrykkelig kommer til at udtale, til hvilken Tid disse Tavler skulle ombæres, enten det skal ske før eller efter Gudstjenesten, og paa hvad Maade det skal ske. Forøvrigt finder jeg Tanken, som ligger til Grund for Lovforslaget, meget smuk; men jeg vil henstille til den ærede Forsamling, om det ikke var rigtigst at give en Bestemmelse for, at disse Tavler ikke maatte ombæres under Prædikenen, men derimod enten før eller efter samme, og skulde der ikke blive nedsat en Komitee, agter jeg at stille et derhen sigtende Endringsforslag.

Reberning: Ja, jeg finder ogsaa Tanken meget smuk; men jeg finder den i sig selv meget ubetydelig, og naar der bliver gjort meget Væsen af den ligeoverfor det almindelige Fattigvæsen, og det ligesom sættes i Skygge, saa siger jeg, at man gjør stor Skade. Det ærede Medlem, som meente, at der med det nuværende Fattigvæsen var forbundet en Art Degradation, idet den fattige Vælger mistede sin Valgret, naar han modtog Understøttelse, skal jeg gjøre opmærksom paa, at han glemte at anføre, at dette kun er, forsaavidt Communen ikke anseer sig besøjet til at eftergive ham denne Understøttelse. Troer det ærede Medlem, at de Folk i en Commune, som ikke skulde ville eftergive en hæderlig Mand den Understøttelse, han saaledes har faaet, for at han kunde blive ved at være Vælger, ville give mange Tavlepenge? — og give de mange, uagtet de handle

saaledes, saa ere de kun Skindhellige, som der ved troe at kunne købe sig den kirkelige Salighed. Nei, den honnette og brave Mand i Communen han vil virke til, at Communen eftergiver den Understøttelse, som er givet til skikkelige og hæderlige Folk, og ikke berøve dem deres Valgret. Det er Noget, der ligger hos Communerne selv, at de ere suldkommen berettigede til at eftergive de Vedkommende den Understøttelse, de have modtaget; Communen kan eftergive en Mand den Understøttelse, han har modtaget, hvor han saa er. Men, naar det ærede Medlem tænker paa, at de Midler, som paa den her foreslaede Maade indsamles, skulde kunne bruges, for at en saadan Mand, som var bleven fattig, ikke skulde, ved at faae Fattigunderstøttelse, komme til at miste sin Valgret, saa maa han vel lægge Mærke til, at dette er en meget farlig Betragtningmaade; thi dette var Midlet til, gennem hvad der kom ind som kirkelige Bidrag, at lave sig nogle private og personlige Vælgere. Det er Noget, som jeg troer, at man vel skal vogte sig for at virke hen til. Man skal vel lægge Mærke til, at det netop var en urigtig Vej at gaae, at lade Folk formode, at, naar de henvendte sig til denne lille Kasse og deraf fik Understøttelse, saa kunde de vedblive at være Vælgere. Have de Interesse af at blive ved at være Vælgere, og de gaae hen til den vedkommende Mand og sige: „det er mig om at gjøre at være Vælger, men jeg vil vælge tværtimod Dig,“ saa siger jeg ikke, at der jo er Mange, der vilde sige: „Du skal alligevel vedblive at være Vælger; see, der er den Understøttelse, Du behøver, og Du behøver nu ikke at søge Communen;“ men desværre ere vi Mennesker ikke altid stærke nok; der kan ogsaa være den, som siger: „men, betænker Du dog vel og seer Du ikke, at det er os, som hjælpe Dig til, at Du vedbliver at beholde din Valgret, og derfor maa Du hjælpe os ved at stemme saaledes, som vi ville have; Du forstaaer Dig dog alligevel ikke paa Tingene.“ Udtalelser af denne Art blive brugte ved mange Leiligheder, hvor der ikke engang er saa god Anledning dertil som her. Nei, jeg troer, at vi lægge formegen Vægt paa denne ringe Lov. Det er meget smukt og rigtigst, at de